

72.

**Μ'άγαπούν; δὲν μ'άγαπούν;
πότε πρὶ θά μου τὸ 'πούν;**

Μοῦ λένε νὰ 'ργῶ,
μαριέλος ἐγὼ
δὲν ἐγαίνω, δὲν ἐγαίνω.

Ἄς εἶνα: καλὰ
οἱ τόσοι μας φίλοι,
κί ἡ Σόφια κί ἡ Πόλη.

Θὰ δόσουμε πολλὰ
μὲ τούτους ὠφέλη,
γι' αὐτὸ μὴ σὰς μέλη.

Σὰ τούτη τὴν ζάλη
τὸ στόμα μου χάσκα,
καὶ χάσκων πηγαίνω.

Μὰ οὐκ ὄζω καὶ πάλι
πῶς μῆτε μὲ μάσκα
δὲν ἐγαίνω, δὲν ἐγαίνω.

**Εἰς μέτρον ἄλλο
ὄρο φίλου ψάλλω.**

Σ' αὐτὸν τὸν Ραδοσλάβωφ θὰ μιλήσω,
ποῦ χαλασμένα φαίνονται τὰ πιάνα του,
καὶ τὸν Ἐμβέρ θὰ πᾶω νὰ φιλήσω
ἐκαὶ ποῦ τὸν ἐφιλήσε κί ἡ μάνα του.

Ἐλάτε, φίλτατοί μας Ὀσμανλήδες,
καὶ σφάζετ' ἐλευθέρως Γιουνανήδες,
κόψετε τὸ κεφάλι μας σὰν πράσοο,
ἐμπρός, Ἄγᾶ μου, σφάζε με ν' ἀγιάσω.

Μαζί σας ἀς τινάξουμε τὰ κῶλα,
γιὰ σαπουνὶ γαλιβάδες λαχταρῶ,
κί' οὐδέτερος Κισλάραγας καθ' ἕλα
ἐνέπλωσ ἀς χαρέμια θὰ φρουρῶ.

Γιὰ Τουρκαλάδες μ' ἐπίασε μανία,
μεγάλος θὰ μὰς φέξη λουκουμάς,
ὅ, τι' στοὺς Τούρκους θῶσ' ἡ Γερμανία
ἐκεῖνοι θὰ τὸ δώσουνε σ' ἐμάς.

Ὁ τῶν Βουλγάρων μούτσουνο γλυκὸ,
ὅπου κρυφοκνιτᾶς καὶ τὸ βρακί μας,
ἀρπάζε μ' ἕνα τρόπο φιλικὸ
καὶ τὴν Μακεδονία τὴν δική μας,
τῆς ἐχθραὶς καὶ τὰ μίσση νὰ ἐσχάσωμε
κί' ἀπὸ συχναὶς φοβέρας νὰ συχάσωμε.

Ἐν μέσφ τῶν δεσπῶν μας τῶν ἀρρήτων
τρέγω κί' ἐγὼ ταχύτερος ἐλάφου,
τὸν Τούρκο καὶ τὸν Βούλγαρο κηρύττων
ἀγαπητοῦς μου φίλους μέχρι τάφου.

Οὐδετέρῃ τῆς ἄκρα κι' ἡσυχία,
κι' ἐν μέσῳ τόσων βρόντων κι' ἀστραπῶν
ἀνέλπιστη και πάλιν εὐτυχία...
ἐδίβα μας κι' ἐδίβα τους λοιπόν.

Μακράν μας κάθε δόλιος Ἰούδας,
και πάλιν ἄμας στέψη δάφνης κλάδος,
ἔρση και τῆς Φεσσῶς και τῆς Ἀρκούδας,
τῶν αἰωνίων φίλων τῆς Ἑλλάδος.

**Εἰδῶσις τελευταία
κι' ἐλπίς πολλῶν ματαία.**

(Κάποιος ἀπὸ τὴν Βουλὴ
τέτοια σοβαρὰ λαλεῖ.)

Παρ' ἄλλῳ νεῶν κρίσιν στὴν Βουλὴν νὰ προκαλέσῃ
κάποιος Μπέης μὲ τὸ φέσι,
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ πρῆην ἓνας φίλος ἐν τοῖς πρώτοις
κι' Ἐθνικῶρων πατριώτης.

Εἰδ' ἀγρίους Βουλευτὰς
κι' ἐταράχθησαν τὰ πλήθη,
πλὴν ἡ κρίσις κατ' αὐτὰς
λένε πῶς ἀπεσοβήθη.

Μιάς θυέλλης ἀνηκούστου
τὴν αἰτίαν ἐξετάζω,
και τὸν Αἴολον κυττάζω
νὰ φουσκῶνῃ τοῦς ἀσκούς του.

Εἰδ' ἀνωρθωμένας τρίχας
και πολλῶν ἐκόπη βήχας
κι' ἐδαμάσθησαν θυμοί.

Ἄδικα βελάζουσι τράγοι,
πλὴν ἡ κρίσις ἐξερράγη
εὐτυχῶς εἰς τὸ ψωμί.

Και σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
περιπλέον μιά πεντάρα
οἱ ψωμάδες τάνεβάζουσι.

Τρέχουσι πρόσωπα γνωστὰ
και σὲ φόβουσις ἐμπροστὰ
φιλοσοφικῶς ρεμβάζουσι

Πᾶσι τῆς Βουλῆς ἡ κρίσις,
κι' ἡσυχάζει πᾶσα κτίσις,

μὰ κι' ὁ Μπέης μὲ τὸ φέσι,
ποῦ μεταλάδες δυνατοῦς
θὰ μὰς ἐθγάσῃ στὴν μέση
δλωρὸς διόλου παριττοῦς.

Πᾶν τῆς κρίσεως ἡ φύβικαι;
κι' ἓνας φώναξε γεγές:
κρίμα κρίμα, ποῦ καινούβρικαις
δὲν θὰ κάνωμ' ἐκλογαίς.

Ὅθεν πίνετε σὺν Βάκχοι, Φασουλῇ και Περικλέτῳ,
κι' ἐν τῇ κρασοκρατανόβει
μὴ κανεῖς ἀμφιβολέτω
πῶς ἡ τύχη μας θ' ἀνοίξῃ.

Ἄς καταυασοθοῦν θυμοί
και πηδάτε σὲ μπαλέτα,
κι' ἂν δὲν ἔχετε ψωμί
ν' ἀγοράσετε γαλέτα.

Και σὲ κρίσεων καιρῶ
ἂν σὰς φαίνεται ξερῇ
βάζετε τὴν στὸ νερό
γιὰ νὰ γίνετῃ χλωρή.

Και μικρὰ μεγάλα σπῆτῖα
ἐπως ἄς περνοῦν,
και σὺν ταῦροι νὰ πεισοῦν,
και νὰ τρῶνε σὺν σπουργῖτῖα.

Ὅντως κρίσιμος καιρὸς
και καθ' ἔλα πονηρός,
μὰ και τούτος θὰ περάσῃ.

Και θὰ παίζωμῃ βιολιά,
κι' ἡ φτωχὴ μὰς ἡ κοιλιὰ
ἐπως ἄλλοτε θὰ δράσῃ.

Μὰ και χάριν συμπολιταί,
τῶν ὕψιστων συμφερόντων
μὴ ποσῶς παρενοχλήτε
τὸ Κουβέρο τῶν γερόντων.

**Ἐξυμνεῖ κι' ὁ Περικλέτος
Μαστιγίου πέμπτον ἔτος.**

Τῆς Κύπρου τὸ Μαστιγίου στὸν πέμπτον χρόνον
ἐφημερὶς σατυρικὴ κι' ἐμμέτρος γραφομένη, (μπαίνει,
ὅπου τὰ φαῖλ' ἀμελικτος κτυπᾷ και μαστιγόνει
κι' ὕπῃρ Πατρίδος αἰρεται κι' ἀληθινὰ πλῆγ' ἔνει.
Διὸ κι' ἔμεις εὐχόμεθα και κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον
νὰ δρᾷ μὲ πόθους ἐθνικοῦς και μὲ Πατρίδος πόνον.